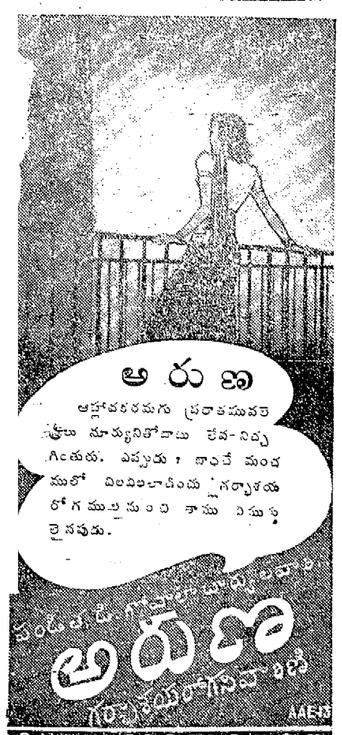

మధనకామేశ్వరలేహ్యం

మేహం, నిత్యాకా, శుక్లస్వప్నము, అతిమూత్రము మొదలగు వీర్యక్షీణత, బలమును కలిగించును. 20 తూ॥ డబ్బి రు 2.

పాలసుగంధి లేహ్యం: నవమేహం క్లోమకొవ్వులు మొ॥ రోగాలకు డబ్బి రు 2. పోస్టేజి ప్రత్యేకం.

పి. శి. ఏ. అండ్ కంపెనీ,
ఆయుర్వేదసమాజం, పెరిదేపి, (నెల్లూరుజిల్లా)

1

నేను మా ఆప్తజనమానుడుగారి యింటి తోటలో ఒక పాదరింట్లో కూచుని ఏదో చదువుకుంటూ వుండగా, దానిపక్క నున్న తిన్నెమీద శంకరమూ, అతనిమిత్రుడు సుబ్బారావూ కూచుని చాలాసేపు మాటాడుకున్నారు. నేనున్న పాదపట్లు తిన్నెకి చాలా వుండడంచేతనూ, వాళ్ళశబ్దానికి వాళ్ళ కేమీ అనుమానం తట్టలేదు. వాళ్ళసంభాషణలు వినినదీ నాకూ తెలిసిపోయింది. నాకు శంకరంప్రవర్తనకి ఆశ్చర్యం వేసింది.

మోహన్, నాయజమాని కొడుకైనా అతను నన్ను సోదరుడికంటే ఎక్కువగా చూసేవాడు. తండ్రిగారి ప్రైవేటు సెక్రటరీని అనేభావమే లేదతనికి. ఒకకుటుంబములోవాళ్ళ మనేభావనే ఉండేది. సంపన్నుడైననారాయణరావుగారికి అతనొక్కడే కొడుకు. మోహన్ విశాఖపట్నంలో ఎం. బి. బి. ఎస్ ఫైనలు చదువుకున్నాడు. యుద్ధంనుంచి విద్యార్థులుకూడా డాక్టర్లుగా రిక్రూటు చెయ్యబడుతూ వుండడంచేత మోహన్ యుద్ధంలో చేరిపొయ్యాడని రాజమండ్రిలో అందరూ అనుకున్నారు! ఇది విని తల్లిదండ్రులు మంచంపట్టారు. మోహన్ అలా తొందరపడేమనిషి కాదని నాకూ తెలుసు; అతని పితతండ్రి శంకరానికీ తెలుసు. మోహన్ యుద్ధంలో చేరిపొయ్యాడని బుజువుచేస్తే అతని తల్లిదండ్రులు మరి లేవరు: తర్వాతి అధికారమూ, యావదాస్తీ శంకరానిదే! అంచేత అతను ఒకవేళ మోహన్ యింటికి వస్తే—రెండో కంటివాడికి కనబడకుండా హాతమార్చి గోదావరిలో తోడ్డామని సంకల్పించాడు, సుబ్బారావు మొదలైన సవారిసహాయంతో. శంకరం సామాన్యఘటం కాదు! మోహనుకి యుద్ధపు ఉద్రేకం కలిగించడానికి తగిన వైతాళికులని ఏర్పరచే వున్నాడు విశాఖపట్నంలో. వాణ్ని తప్పించుకునిరస్తే అప్పటికోసం యిప్పుడెత్తిన దెయ్యాలు!

కిర్లా ఆలోచన, తెలివిగల్న తర్వాత నాపాత్రను నిచ్చలో పెట్టివట్లు మంచింది! ఎలాగన్నా మోహన్‌ని రక్షించితీరా లని పట్టుదల కలిగింది నాకు.

నేను బాగా ఆలోచించాను. ఇందులో నాకు సాయపడ్డానికి నమ్మకస్తులు ఉండాలి. అటువంటివారు ఎవరూ లేరు. ఎవరితో నన్నా యిట చెప్తే వాళ్లు నమ్మరు ఏమంటే - శంకరం మోహనుడి పినతండ్రి! నేనో - జీతానికి కనురుకున్న పరాయివాడిని. నేను యిది మోహన్‌తో చెప్తే, అతనుకూడా నమ్మకాడో, నమ్మడో! ఏమంటే శంకరంగూర్చి అందరికి అనుమానం ఒకప్పుడూ కలగలేదు.

నాక్కూడా యిప్పుడేగదా తెలిసింది శంకరం వంచకుడని. అసలు, శంకరానికి యిలాంటిద్రోహంచింత వుంటుం దని కలలో నన్నా అనుకోలేదు.

విశాఖపట్నం నెర్రోమా అని మొదట ఆలోచన కలిగింది. కాని అది శంకరానికి తెలిస్తే మరో ఎత్తు ఎత్తుతాడు.

యింకా - పూరు విడిచిపెకితే, యిక్కడేమి జరిగేదీ యెలా తెలుస్తుంది?

అప్పట్నుంచీ ప్రతిరోజూ పోస్టాఫీసుకు వెళ్లి స్వంతంగా టపా తీసుకోడాని మాత్రం నిశ్చయించాను. మోహన్ రానినాజాబు నా చేతులోనే పడడానికి అదేమంచిఉపాయం!

'గురువారంరాత్రి వస్తున్నా' నని మోహన్ రాశాడు. యుద్ధరంగానికి వెళ్లి సేవ చెయ్యాలని అందరూ నిర్బంధించారుట! ఎలాగో తప్పించుకున్నాడట!

ఈసంగతి శంకరానికీ, వాళ్లకి తెలియకుండా వుండడానికి చాలా ప్రయత్నించాను నాకు ఆప్తుడూ, విశ్వాసపాత్రుడూ అయిన-పంటమనిషి సోమన్నకి తప్ప రెండో కంటివాడికి యిది తెలియదు! బుల్లి బాబు గురువారంరాత్రి వస్తాడనీ, ఏదన్నా అపాయం గనక సంభవిస్తే తగిన సాయం చెయ్యాలనీ అతనిని కోరాను.

'అపాయం ఏమిటి? అర్థంకాలేదు!'

'అతనికి విరోధు లెక్కడ చాలామంది వున్నారు. వాళ్ల వల్ల కలగొచ్చు,'

అతను అనుమానంతో 'శంకరాన్ని నువ్వు అనుమానిస్తున్నట్లు తోస్తున్నాది. నిజమేనా?' అన్నాడు.

అతనికి శంకరంమీదఅభిమానం ఈమధ్య ఎక్కువైందని ఎవరో అంటే నమ్మలేదు నేను. యిప్పుడు నిశ్చయమైనది. కాని నేనూ రంగు మార్చాను.

'ఎబ్బెబ్బే! అదికాదు. ప్రోత్సాహం చేసి యుద్ధానికి పంపేస్తే మీకు లని నా అభిప్రాయం' అన్నాను.

అతను నిరుత్సాహంతో తల ఊపాడ అంగీకారసూచకంగా. అతనితో ఇది చెప్పడం పొరపాటని అప్పు డనుకున్నాను.

'ఏబండిలోనట రావడం!'

'రెండురోజులక్రితం బెజవాడ వెళ్లాడట! తెల్లవారుఝాము బండిలో వస్తాడట! ఇప్పుడువచ్చాత్రం నేను బాంకాను. మోహన్ రాత్రిబండిలో వస్తాడనుంచి వస్తున్నా కూడా.

2

గురువారంరాత్రి తొమ్మిదికే లైట్లన్నీ ఆరిపోయాయి. వాకబు చెయ్యగా-బ్లాక్ అవుట్ అయిందనీ, మనమ్మన్తుచేసే మనిషికి కబురు వెళ్లిందనీ తెలిసింది. కాని ఆరాత్రి వస్తాడు చానేలేదు. ఇది శంకరం తతంగమనీ, సోమన్నే దీనికి కర్త అనీ అనుకున్నాను.

పిల్లి అడుగులు వేసుకుంటూ నేను మేడ నిలాంచి దిగుతున్నాను. స్టైయిర్ కేసుకి పక్కనున్నగదే శంకరానిది. అందులో ఏవో గుసగుసలు వినబడ్డాయి. లైట్లు లేనందున ఏమీ కనబడలేదు. నేను మెల్లిగా పాకుకుంటూ వచ్చి నక్కినిలిని జాగ్రత్తగా విన్నాను.

'ఈరాత్రి రావడం నిజమేనా!'

ఇది సుబ్బారావుగొంతుక.

'అది తెలిసుంటా ఎందుకీ ప్రయత్నం జరుపుతాను?' ఇది శంకరంస్వరం.

'ఏబండిలోనట?'

'తెల్లారుఝాము బండిలో, బెజవాడ నుంచట!'

'గట్టిపిక్కే! పైనుండదే!'

బంగాళాగానుంటుంది! లైటుకు టార్చీ; లాజ్జిలోపని-కాళ్లూ, చేతులూ కట్టడం-పదినిమిషాలు. కుర్చీమోత పదినిమిషాలు. బాంచీప్రయాణం పదినిమిషాలు! గోదావరీ అర్పణం! కోడి కయ్యకముందు అంతా ఖాళీదా!'

నానడుం నటక్కుమన్నాది. ఎంతసాహసాని కొడిగట్టారు రాక్షసులు!

'నిమిషాలమీద యిది జరగాలి! లేకపోతే-ఏబండ మనమెడకు కట్టుకొని గోదావరిలో పడాలిసిస్తుంది. జాగ్రత్త!'

'నీకా భయం వొద్దు. మనకు సాయంచేసే వాళ్లు ఇద్దరున్నారు గి?'

'ఒకవేళ వాడు ముందస్తిగా వస్తే!'

'అదీ చెప్పలేం. కాని అలా రాడు. బాబు నాపిల్ల యిది తెలిసింది. వాడు ఆబద్ధం చెప్పడు, ఆ మనిషితో!'

'బాలు మోహన్ పక్షం! వాడు నిజం చెప్తాడని నే నమ్మను, యీ విషయంలో. వాడికి మనమీద అనుమానం!'

'వా డెక్కడ చెప్పేదు? మేం కూపీ తీసి కడుక్కున్నాంగాని!'

'ఎలాగన్నా వాడు ప్రమాదంలనికి!'

'దానికేం? ఒకటి రెండురోజుల్లో మాం డికి నీకి యిస్తేస్తే పని!'

నాకు కంపం పుట్టింది! ఈదుర్మార్గులు ఎంతకన్నా తెగుదురు!!

వాళ్లు లేచిన శబ్దం అయింది నేను పెట్లకింద పెట్టెలవారకి పోయి కూచున్నాను. తలుపులు తెరచుకొని యిద్దరూ జెల్లిపోయ్యాక నేను గది చేరుకున్నాను.

ఈ సంగతి ఎవరికి తెలియజెయ్యాను?

సోమన్నకూడా నమ్మడానికి వీలులేకపోయెనో! పోనీ, స్టేషనుకి వెళ్లి మోహన్‌ని కలుసుకుందా మంటే - మరెప్పుడన్నా ఈ ముప్పు వుండనేవుంటుంది. అది ఇంతకంటే విషమమైంది కావచ్చు. శంభో, శంభో యీరాత్రే తేలిపోవాలి.

సరియైన టైముకే మోహన్ వచ్చాడు. అప్పటికి శంకరమూ, సుబ్బారావూ బాజ్జికి వెళిపోయారు.

మోహన్‌బూట్సు చప్పుడుచేస్తూ మేడ యెక్కాడు. సోమన్న పరుగెత్తుకుంటూ వచ్చి బండివాడి చేతిలోనుంచి సామానులాక్కుని తానే మోశాడు, నక్కవినయాలు ప్రకటిస్తూ. సోమన్న సామాన్లని భద్రంగా మోహన్ గదిలోవుంచడానికి వెళ్లాడు. నేను మోహన్ని నాగదిలో కూర్చోపెట్టాను.

'ఎలాగైతేనేం శంకరం ఏర్పరచిన నక్షత్రకుల్ని తప్పించుకొచ్చావే?'

'ఏమిటి! వాళ్లు శంకరం మనుషులా? చాలా శ్రమపడ్డాను, తప్పించుకోడానికి. వాళ్లు యీబండిలో నాతోటే వచ్చివుంటారని నాబూహా! మాట్రిన్సిపలూ చెప్పాడు గాని నేను వినలేదు'

శంకరం ఆలోచనలని నేను పూసగుచ్చి చెప్పాను.

ఇంతలో సోమన్న వచ్చాడు.

'నాన్నగారినీ, అమ్మగారినీ వొకసారి చూడాలి.'

'ఎందుకు బాబూ, వాళ్ల నిప్పుడు శ్రమపెట్టడం! నిద్దరపట్టక పట్టక యిప్పుడే వారికి కునుకు పట్టింది! తెల్లారేక చూడొచ్చు' అన్నాడు సోమన్న.

'ఈరాత్రి ఏదన్నా ప్రమాదం కలగవచ్చని నాకు అనుమానంగా వుంది. రెండు గుర్రాన్నా మంచిది. నువ్వు నాగదిలో పడుకో. నేను పరోచోటికి పోతాను'

'ఇది మంచి వుపాయమే!' అన్నాడు సోమన్న.

'చాలా ఆకలిగా వుంది. చాక్లో తినడానికి ఏమీ దొరకలేదు. ఏదన్నా ఫలారం వుంటే తెద్దూ' అన్నాడు మోహన్ సోమన్నతో.

సమయంకోసం యెదురుచూస్తూ వున్న సోమన్నకి మంచి అవకాశం దొరికింది, పోయి శంకరంతో చెప్పడానికి! అతను సంతోషంతో వెళ్లాడు.

తర్వాత అరగంటసేపు ఏవో మాట్లాడుకున్నాం. సోమన్నకూడా కుట్రలో చేరిన వాడేనని నేను సూచించేను. సోమన్న ఎంతకీ రాకపోవడం మా అభిప్రాయాన్ని నిశ్చయపరిచింది.

ముప్పావుగంటకి సోమన్న ఫలాహారపు ప్లేట్లతో వచ్చాడు. ఎంతదూరమో పరిగెత్తి వెళ్లినట్లు అతని శరీరం నిండా చెమటలు పోశాయి. ఊపిరి దీర్ఘంగా తీస్తున్నాడు.

ఎందు కింత ఆలస్యం అయిందని మేము అడగలేదు. కాని చీకట్లో దారి తెలియక-దీపం ఆరిపోగా, నానా అవస్థలూ పడ్డానని అతను చెప్పాడు. ఆ అవస్థలు పడడం లాజ్జికి వెళ్లటంవల్ల కలిగిందని మేం వెంటనే గ్రహించాము.

3

'గమ్యంతరం ఏమిటి బాలూ?'

'నాపడకమీద నే ముసుగుతన్ని పడుక్కుంటాను. నువ్వే అనుకుని వాళ్లు నన్ను తీసికెడతారు. నీకు అపాయం తప్పుతుంది. కాని నేను చిక్కుకుంటాను. వాళ్లకి నా మీదా కోపమే! ఏమన్నా చేయగలరు!'

'నాకు యిది గందరగోళంగా వుంది. అయినా భయంలేదు. నువ్వు అలా చేసితే పట్టాయనా నిన్ను నేను ఎలాగన్నా రక్షిస్తాను. నీవెంటూడుతూనే వుంటాను. కాని మాయిట్లు యిలా మారుతుందని నేను కలలోనూ అనుకోలేదు.' అని రెండు వేడికన్నీళ్లు విడిచేడు మోహన్. తర్వాత 'నీప్రాణానికి నాప్రాణం అడ్డు! నిన్ను వాళ్లలాజ్జిదగ్గర కలుసుకుంటా'నంటూ అతను వెళ్లిపొయ్యాడు. నేను అన్నిటికీ సిద్ధపడి ముసుగుతన్ని పడుక్కున్నాను. అరగంట గడిచింది. మనుషుల అలికిడి అయింది వాళ్లు వస్తున్నారని నిశ్చయించాను. ధైర్యం వున్నా, నాకు గుండెల్లో దడ ప్రారంభమైంది. వాళ్లు గదిలో వచ్చారు.

'మంచమీద!' ఇది సోమన్నగొంతుక.

ఇద్దరు నాముసుగు తీసి, కోట్లో నుంచి కుక్కి బట్టీ ముసుగుపేసి, కాళ్లూ చేతులూ కట్టి మోసుకుపోయి బండిలో వేశారు. కొంతసేపయ్యాక మళ్లీ నన్ను ఒకయింట్లోకి మోసుకెళ్లారు. ఇది లాజ్జి అయి ఉంటుందని అనుకున్నాను. మేం ఎన్నో ద్వారాలు దాటాము; ఎన్నో సందులు తిరిగాము. చివరకి వాళ్లు నన్ను ఒకదర్బారు ఫూరావేమైన దేవుడగదిలో కూలవేశారు. నాకట్లు కొన్ని విప్పబడ్డాయి. ఒకమనిషి ఒకచిన్నదీపం దగ్గరకి తెస్తూ 'మోహన్! నిన్నుయిలా శ్రమపెట్టి రక్షించకుండుకు క్షమించు. నీ వాకారిలోను కనుక్కోడానికి నువ్వే లేనివాడవని తెలిసి-అందుకు నిన్ను తెచ్చాం!' అంటూ మొహంమీదకి వచ్చి చూసి జడ్చేర్యపోయాడు; అదేదు శంకరం!

'నువ్వు నాశనమైపోయావా? నువ్వెలా వచ్చావిక్కడికి?'

'నాకు తెలీదు సార్! నేను మామూలుగా బంచంమీద పడుకుంటే నన్ను మోసుకొస్తుగా ఆక్రమించి యిలా తెచ్చారంకే?

'నేనమ్మను. వాడూ, నువ్వూకలిసి ఏదో తంత్రంపన్ని యిలా చేశారు. నువ్వు వస్తే విడుస్తానని కాబోలు మీవుద్దేశం! శంకరం అలాంటి పొరపాటు జరగనివ్వడు నువ్వూ నూకు ముఖ్యుడవే'

నాసుండెలు గుభిల్లుమన్నాయి. ఎప్పటికీ మోహన్ జాడ లేదు. అతడు నన్ను రక్షించడంకల్ల అనుకున్నాను.

శంకరం 'సోమన్నా!' అని పిలిచేడు. సోమన్న వచ్చాడు. నావేపన్నా చూడలేదు. 'నువ్వు జట్కావాడికి యీఅద్దె పొరెయ్యి. వేగం తిరిగిరా. నువ్వూ, నేనూ కలిసి యీబాలు గాడిని కుర్చీకి కట్టి కేవ్వదగ్గరికి తీసుకుపోవాలి!'

'నేనా సార్, యియ్యడం?'

'టట్! నువ్వొక వేపు పొస్తే నేనో వేపు పొస్తా. పెరటి వేపునుంచి పోవడంగాన అట్టేదూరం వుండదు. పైబాల్లని బందులో చేర్చరాదు.'

సోమన్న వెళ్లి తిరిగి వచ్చాడు. శంకరం నన్ను తాళ్లతో కుర్చీకి గట్టిగా బిగించి కడుతున్నాడు. నేను ఒకంతట ఆపనిని సాగనియ్యలేదు. 'చూస్తూ అలా నిలబడతావేం, సాయంచెయ్యకా?' అన్నాడు శంకరం సోమన్నతో. ఇద్దరూ నన్ను గట్టిగా గట్టివేసి చెరోవేపూ పట్టుకుని పెరటి తన్ను దారితీశారు.

వాళ్లు గోదారిపొడ్డునున్న చిన్నచిన్న సందుల్లోంచి నన్ను మోసుకెళ్లారు. దారిలో శ్రమతీర్చుకోడానికి సోమన్న అక్కడక్కడ కుర్చీ దించేవాడు. అప్పు డెవరన్నా ఆదారంటవస్తూ నన్ను రక్షించకూడదా? అనుకున్నాను. మోహన్ నన్ను యిలా నాశనాన్నికి విడిచిపెట్టి తాను తప్పించుకుంటాడని నేను ఎన్నడు అనుకోలేదు.

ఆరాత్రప్పుడు ఎవరు సంచరిస్తారు? అందులోనూ అలాంటిచోట? నేను అవకాశాన్ని తలుస్తూ దైవధ్యానం చేయసాగాను.

గోదారి దగ్గిర పడింది. ఒక సందులు పులో సోమన్న కుర్చీ దించాడు. శంకరం ఒకవేపు ఎత్తినా సోమన్న కదిలిరా— మరి మెయ్యలేదు.

శంకరానికి విపరీతంగా కోపం వచ్చింది. పళ్లు పటపటకొరికాడు.

దానికి బదులుగా సోమన్న గట్టిగా నవ్వాడు. నా కాశ్చర్యం వేసింది. ఆనవ్వు మోహన్‌ది. యింతసేపూ నన్ను మోసి తెచ్చినది సోమన్న కాదు! అతని వేషంలో వున్న మోహనుడు!!

'బాబుజీ! మీరు రాత్రంతా చాలాశ్రమపడ్డారు. అదంతా వృథా అయిపోయింది' శంకరం సంగతి గ్రహించాడు. అతడు కోపంతో 'ఛీకుక్కా' అన్నాడు.

మోహన్ ఉగ్రుడై 'నోరుముయ్యి!' అని ఉరుముతూ జేబులోంచి రివాల్వరు పైకితీసి శంకరం నుదుటికి గురిపెట్టి పట్టుకున్నాడు.

'నేను చెప్పినట్లు నువ్వు యిప్పుడు చేసితీరాలి. లేకపోతే యీఆయుధం ఏమి చెయ్యగలదో గ్రహించకపోవు. బాబూ! నీఎత్తు సాగదు. వేగం పనికానివ్వు. ఇలాటి స్థితిలో మనల్ని ఎవరేనా చూస్తే మనమర్యాదలు దక్కవు. నువ్వు కట్లు విప్పి బాలుని విడిపించాలి'

పనంతా ఉల్టాసీదా అయిందని శంకరం మనస్సులో ఏడుస్తూ నాకట్లు విప్పాడు.

బాబుజీ! నా ఆయుధం సంగతి జ్ఞాపకం వుంచుకొని తమరాకుర్చీలో కూచోవాలి? శంకరం కుర్చీలో కూలబడ్డాడు.

'బాలు బ్రాంజీని కుర్చీకి గట్టిగా కట్టెయ్యాలి.' నేనలానే చేశాను. నాకృతజ్ఞతని తెల్పడానికన్నా మోహన్ నాకు అవకాశం యిచ్చలేదు.

మోహన్ కుర్చీని ఒకవేపు పట్టుకుని రెండో వేపు నన్ను పట్టుకోమన్నాడు. ఇద్దరం ఐదునిమిషాల పాటు నడిచి గోదావరి ఒడ్డు చేరాము.

కుర్చీ అక్కడ దింపబడ్డాది.

'బాబూ! యిక్కడ మీరుకొంచెంసేపు వుంటే స్టీమరులాంటి వచ్చి మీకు స్వాగతం యిస్తుంది. తర్వాత—నామెనలో కట్టదలచిన బండని తమరు కట్టుకుని, గంగలో పడతారో, గోదారిలో పడతారో మీయిష్టం! ఇక మాయింటికి రావడానికి మీకు ముఖం చెల్లదనుకుంటాను'

మేమిద్దరంవప్పుకుంటూ వెళ్లిపొయ్యాం. దారిలో 'నువ్వు సోమన్నవే అనుకున్నా. అచ్చంగా ఆలానే-అదేస్వరం కూడాను' అన్నాను.

'నేను వాకిలిలోకి వెళ్లి తీరట్లో ఏవో సర్దుతూవుంటే కాళ్లూచేతులూ కట్టి, నాడి గ్రహిస్తు తీసుకున్నాను. నేను అందర్నీ ఇమిటేటు చెయ్యగలను. క్రేపు హెయిరు నానద్ద వుండనేవుంది! ఇకలా వేషానికి ఏంలోటూ?'

The MOTORIST and his Watch!

మోటారిస్టు అతని గడియారము!

మూడుయిగా నిత్యవాడుకకు పనికివచ్చే గడియారం డ్రైవింగు, సవారి, గల్ఫుఆట మొదలైన ప్రత్యేక సందర్భాలలోగూడ పనికి వస్తుంది. నిదానికి వెస్టు ఎండ్ గడియారాలన్నీ దృఢమైన నిర్మాణము. అందమయిన వినియోగపు చూపులకు బాగా వుండడమేకాకుండ 'నమ్మకంగా' అన్ని పరిస్థితుల్లోను నిర్దుష్టంగా పనిచేయును.

రవాణా యిబ్బందులవల్ల, ప్రవేటించిన రకములన్నియు సప్లయిచెయ్య సాధ్యపడకపోవచ్చును. మావద్ద సరకుండినంతవరకు ఆర్డరులను సరఫరాచేయుటకు సర్వశక్తుల వినియోగించెదము. పేపరు కంట్రోలువల్ల కేటలాగు పంపలేనందుకు చింతిల్లుచున్నాము.

వెస్టుఎండ్ వాచ్ కంపెనీ, బొంబాయి & కలకత్తా.

WEST END WATCH CO.
BOMBAY — CALCUTTA

తెబ్రాయముతో యేల అందముగావుండరాదు?

దీనితో లే బ్రాయము కలిగియుండవచ్చును.

ప్రతిరాత్రి క్రమముగా రెండు బైల్‌బీన్స్ సేవించు విధానమును అవలంబించుచుండిన మీరు చురుకుగాను, యౌవనవంతులుగాను, అందముగానుండి సుఖపడవచ్చును. బైల్‌బీన్స్ వనస్పతిసంబంధమైనవి. జీర్ణాజీర్ణము కలిగించును. రక్తం పరిశుద్ధపరచును. విసర్జనీయములగు పదార్థములను శరీరమునుండి తొలగించును. ఆరోగ్యము, యౌవనము సౌందర్యము చేకూర్చును. బైల్‌బీన్స్ ద్వారా యౌవనము, ఆరోగ్యము కలుగును. క్రొత్తస్టాకులు వచ్చినవి.

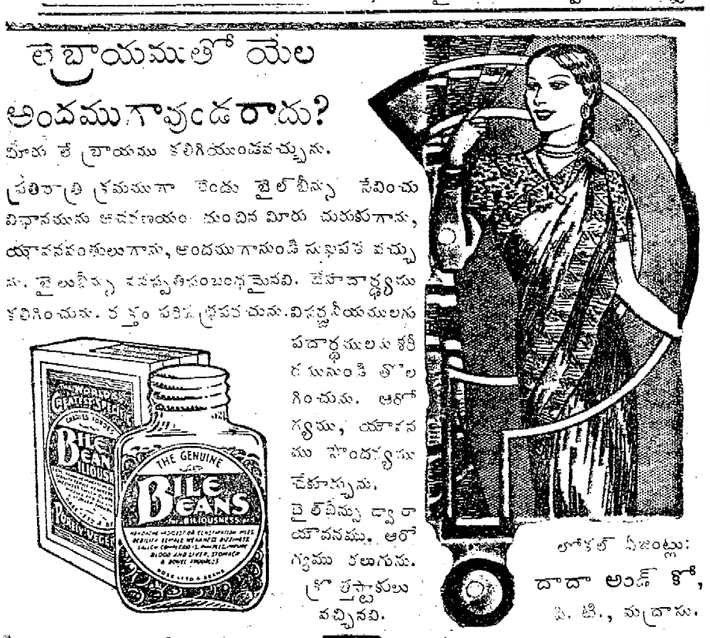

లోకల్ ఏజంట్లు: దాదా అండ్ కో, పి. టి., మద్రాసు.

BILE BEANS

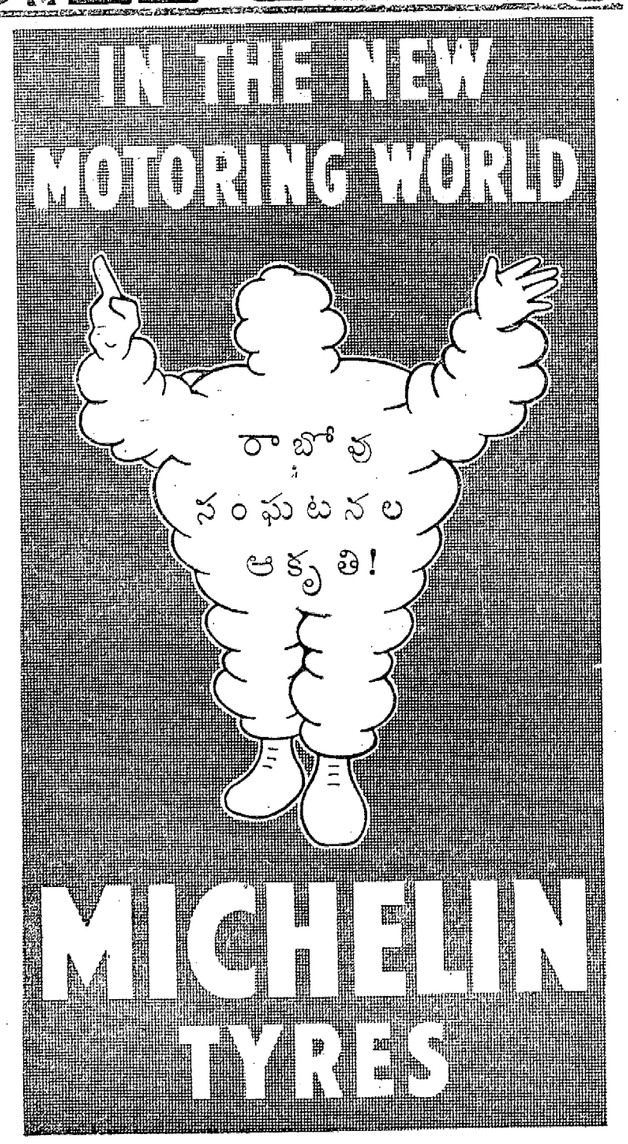

MICHELIN TYRE (INDIA) LTD.

Distributors for South India:—Messrs: PARRY & Co. Ltd. MADRAS.

NEELAMBAR KESHABLAL RASIKLAL BISHAYEE & Co.

నీలాంబర్ కేశవలాల్ రసిక్‌లాల్ బిషాయి అండ్ కో.,
225, హారిసన్ రోడ్, కలకత్తా.

సిల్కు ప్రింటు చీరలు, జాకెటుగుడ్డలు, నార్మడి బట్టలు, బాదామి రుమాళ్లు, ఓణీలు వగైరాల మాన్యుఫాక్చరర్లు.

మద్రాసుబ్రాంచి: రాజేంద్రలాల్ బిషాయి,
నెం. 8, గోడవున్ వీధి, జి. టి., మదరాసు.

225, Harrison Rd. Calcutta.

Branch:- RAJENDRALAL BISHAYEE
8, Godown Sreet, Madras.

వేంకటేశ్వరఆయుర్వేదనిలయం
చింతలూరు. ఆలమూరు పోస్టు. తూ॥ గోదావరి.
శాస్త్రీయమైన ఆయుర్వేదఔషధములులభించును.

ఆంధ్రదేశమందు గల ముఖ్యపట్టణములలో 87 బ్రాంచీలు గలవు.

కథ

ఉల్టా-సీదా

"రావు"

'ఎలాగన్నా వాళ్ల ప్రమాదంలనికి!'

'దానికేం? ఒకటి రెండురోజుల్లో మాం డికి నీకి యిస్తేస్తే పని!'

నాకు కంపం పుట్టింది! ఈదుర్మార్గులు ఎంతకన్నా తెగుదురు!!

వాళ్లు లేచిన శబ్దం అయింది నేను పెట్లకింద పెట్టెలవారకి పోయి కూచున్నాను. తలుపులు తెరచుకొని యిద్దరూ జెల్లిపోయ్యాక నేను గది చేరుకున్నాను.

ఈ సంగతి ఎవరికి తెలియజెయ్యాను?

సోమన్నకూడా నమ్మడానికి వీలులేకపోయెనో! పోనీ, స్టేషనుకి వెళ్లి మోహన్‌ని కలుసుకుందా మంటే - మరెప్పుడన్నా ఈ ముప్పు వుండనేవుంటుంది. అది ఇంతకంటే విషమమైంది కావచ్చు. శంభో, శంభో యీరాత్రే తేలిపోవాలి.

సరియైన టైముకే మోహన్ వచ్చాడు. అప్పటికి శంకరమూ, సుబ్బారావూ బాజ్జికి వెళిపోయారు.

మోహన్‌బూట్సు చప్పుడుచేస్తూ మేడ యెక్కాడు. సోమన్న పరుగెత్తుకుంటూ వచ్చి బండివాడి చేతిలోనుంచి సామానులాక్కుని తానే మోశాడు, నక్కవినయాలు ప్రకటిస్తూ. సోమన్న సామాన్లని భద్రంగా మోహన్ గదిలోవుంచడానికి వెళ్లాడు. నేను మోహన్ని నాగదిలో కూర్చోపెట్టాను.

'ఎలాగైతేనేం శంకరం ఏర్పరచిన నక్షత్రకుల్ని తప్పించుకొచ్చావే?'

'ఏమిటి! వాళ్లు శంకరం మనుషులా? చాలా శ్రమపడ్డాను, తప్పించుకోడానికి. వాళ్లు యీబండిలో నాతోటే వచ్చివుంటారని నాబూహా! మాట్రిన్సిపలూ చెప్పాడు గాని నేను వినలేదు'

శంకరం ఆలోచనలని నేను పూసగుచ్చి చెప్పాను.

ఇంతలో సోమన్న వచ్చాడు.

'నాన్నగారినీ, అమ్మగారినీ వొకసారి చూడాలి.'

'ఎందుకు బాబూ, వాళ్ల నిప్పుడు శ్రమపెట్టడం! నిద్దరపట్టక పట్టక యిప్పుడే వారికి కునుకు పట్టింది! తెల్లారేక చూడొచ్చు' అన్నాడు సోమన్న.

'ఈరాత్రి ఏదన్నా ప్రమాదం కలగవచ్చని నాకు అనుమానంగా వుంది. రెండు గుర్రాన్నా మంచిది. నువ్వు నాగదిలో పడుకో. నేను పరోచోటికి పోతాను'

'ఇది మంచి వుపాయమే!' అన్నాడు సోమన్న.

'చాలా ఆకలిగా వుంది. చాక్లో తినడానికి ఏమీ దొరకలేదు. ఏదన్నా ఫలారం వుంటే తెద్దూ' అన్నాడు మోహన్ సోమన్నతో.

సమయంకోసం యెదురుచూస్తూ వున్న సోమన్నకి మంచి అవకాశం దొరికింది, పోయి శంకరంతో చెప్పడానికి! అతను సంతోషంతో వెళ్లాడు.

తర్వాత అరగంటసేపు ఏవో మాట్లాడుకున్నాం. సోమన్నకూడా కుట్రలో చేరిన వాడేనని నేను సూచించేను. సోమన్న ఎంతకీ రాకపోవడం మా అభిప్రాయాన్ని నిశ్చయపరిచింది.

ముప్పావుగంటకి సోమన్న ఫలాహారపు ప్లేట్లతో వచ్చాడు. ఎంతదూరమో పరిగెత్తి వెళ్లినట్లు అతని శరీరం నిండా చెమటలు పోశాయి. ఊపిరి దీర్ఘంగా తీస్తున్నాడు.

ఎందు కింత ఆలస్యం అయిందని మేము అడగలేదు. కాని చీకట్లో దారి తెలియక-దీపం ఆరిపోగా, నానా అవస్థలూ పడ్డానని అతను చెప్పాడు. ఆ అవస్థలు పడడం లాజ్జికి వెళ్లటంవల్ల కలిగిందని మేం వెంటనే గ్రహించాము.

2

'గమ్యంతరం ఏమిటి బాలూ?'

'నాపడకమీద నే ముసుగుతన్ని పడుక్కుంటాను. నువ్వే అనుకుని వాళ్లు నన్ను తీసికెడతారు. నీకు అపాయం తప్పుతుంది. కాని నేను చిక్కుకుంటాను. వాళ్లకి నా మీదా కోపమే! ఏమన్నా చేయగలరు!'

'నాకు యిది గందరగోళంగా వుంది. అయినా భయంలేదు. నువ్వు అలా చేసితే పట్టాయనా నిన్ను నేను ఎలాగన్నా రక్షిస్తాను. నీవెంటూడుతూనే వుంటాను. కాని మాయిట్లు యిలా మారుతుందని నేను కలలోనూ అనుకోలేదు.' అని రెండు వేడికన్నీళ్లు విడిచేడు మోహన్. తర్వాత 'నీప్రాణానికి నాప్రాణం అడ్డు! నిన్ను వాళ్లలాజ్జిదగ్గర కలుసుకుంటా'నంటూ అతను వెళ్లిపొయ్యాడు. నేను అన్నిటికీ సిద్ధపడి ముసుగుతన్ని పడుక్కున్నాను. అరగంట గడిచింది. మనుషుల అలికిడి అయింది వాళ్లు వస్తున్నారని నిశ్చయించాను. ధైర్యం వున్నా, నాకు గుండెల్లో దడ ప్రారంభమైంది. వాళ్లు గదిలో వచ్చారు.

'మంచమీద!' ఇది సోమన్నగొంతుక.

ఇద్దరు నాముసుగు తీసి, కోట్లో నుంచి కుక్కి బట్టీ ముసుగుపేసి, కాళ్లూ చేతులూ కట్టి మోసుకుపోయి బండిలో వేశారు. కొంతసేపయ్యాక మళ్లీ నన్ను ఒకయింట్లోకి మోసుకెళ్లారు. ఇది లాజ్జి అయి ఉంటుందని అనుకున్నాను. మేం ఎన్నో ద్వారాలు దాటాము; ఎన్నో సందులు తిరిగాము. చివరకి వాళ్లు నన్ను ఒకదర్బారు ఫూరావేమైన దేవుడగదిలో కూలవేశారు. నాకట్లు కొన్ని విప్పబడ్డాయి. ఒకమనిషి ఒకచిన్నదీపం దగ్గరకి తెస్తూ 'మోహన్! నిన్నుయిలా శ్రమపెట్టి రక్షించకుండుకు క్షమించు. నీ వాకారిలోను కనుక్కోడానికి నువ్వే లేనివాడవని తెలిసి-అందుకు నిన్ను తెచ్చాం!' అంటూ మొహంమీదకి వచ్చి చూసి జడ్చేర్యపోయాడు; అదేదు శంకరం!

'నువ్వు నాశనమైపోయావా? నువ్వెలా వచ్చావిక్కడికి?'

'నాకు తెలీదు సార్! నేను మామూలుగా బంచంమీద పడుకుంటే నన్ను మోసుకొస్తుగా ఆక్రమించి యిలా తెచ్చారంకే?

'నేనమ్మను. వాడూ, నువ్వూకలిసి ఏదో తంత్రంపన్ని యిలా చేశారు. నువ్వు వస్తే విడుస్తానని కాబోలు మీవుద్దేశం! శంకరం అలాటి పొరపాటు జరగనివ్వడు నువ్వూ నూకు ముఖ్యుడవే'

నాసుండెలు గుభిల్లుమన్నాయి. ఎప్పటికీ మోహన్ జాడ లేదు. అతడు నన్ను రక్షించడంకల్ల అనుకున్నాను.

శంకరం 'సో